

už práva na to nemá, ježto by pak byl nucen platiti znovu postupníkovi, který nabyl vykonatelné pohledávky postupem. Dlužník nemůže proti exekuci ve sporu podle § 35 ex. ř. namítati, že postup není prokázán listinou podle § 9 ex. ř. Platnost postupu není závislá na listinné formě podle § 9 ex. ř., nýbrž jenom vykonatelnost nároku postoupeného přímo pro postupníka. Zákon však sám nebrání, by věřitel nemohl s účinkem postoupiti svou vykonatelnou pohledávku i bez takové listiny. Pokud se postupník spokojí s vymáháním pohledávky bez exekuce, nepotřebuje takové listiny, a, chce-li vésti exekuci na základě exekučního titulu postupitelova, nutí ho ovšem zákon, by si opatřil o převodu listinu, vykazující spolehlivě převod podle § 9 ex. ř. a nemá-li jí, by si vydobyl nový exekuční titul proti postoupenému dlužníku, který se platiti zdráhá, ať již z toho důvodu, že neuznává dluh nebo postup. Nerozhoduje, zda dlužník, který má pochybnosti o platnosti postupu, jest oprávněn podle § 1425 složit dluh u soudu. To je jeho právem jen, pochybuje-li důvodně o postupu. Tím, že dlužník nesloží dluh u soudu, nemůže se vyhnouti důsledkům platného postupu a nemůže postupníkovi namítati, že jest povinen plniti postupiteli, který pozbyl práva. Ale naopak může namítati postupiteli, že tento už práva nemá, pozbyv ho postupem. Že byl postupníkem právní zástupce postupitelův a tento (nástupce) svolil k dobývání dluhu na jméno postupitelovo, na věci nic nemění. Svolením takovým nestal se postupitel znova věřitelem, pokud ve svolení není obsažen zpětný postup, což nebylo tvrzeno. Postupník nemůže obcházeti ustanovení § 9 ex. ř. tím způsobem, že dá exekuci provést pro sebe jménem postupitelovým, když postup se vskutku stal a zejména byl dlužníku oznámen.

Čís. 8129.

Nevyhledává se, by předpoklad žaloby podle § 37 ex. ř., že ji podává třetí osoba rozdílná od dlužníka, byl mezi stranami nesporným, stačí, prokáže-li se to ve sporu.

Uvedl-li exekuční soud v usnesení, jímž bylo rozhodnuto o tom, zda byla exekuce vykonána formálně správně, též, že podle jeho názoru jest dlužníkem určitá osoba, nevadí tento názor tomu, by se ona osoba nedomáhala rozhodnutí o tom žalobou podle § 37 ex. ř.

(Rozh. ze dne 8. června 1928, Rv II 801/27.)

František K. ml. žaloval o nepřipustnost exekuce na zabavené předměty, tvrdě, že jest nyní vlastníkem obchodu, v němž byly předměty zabaveny, kdežto dlužníkem prý jest jeho otec František K. st. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: Žalobce označil žalobu výslovně jako žalobu podle § 37 ex. ř. a také tvrzení žaloby jakož i návrh žalobní odpovídají úplně náležitostem a podmínkám § 37 ex. ř. Při prvním ústním jednání uvedl žalobce, že se žaloba, jak prý jest z jejího obsahu viděti,

opírá o § 36 ex. ř. Avšak hromadění žaloby podle § 37 se žalobou podle § 36 ex. ř. jest nemožné a nepřípustné. Neboť žalobu podle § 36 podává strana povinná, kdežto žalobu podle § 37 osoba třetí na exekuci nezúčastněná jak jest jasně zřejmo z nadpisu i z celého obsahu § 37. Jest tedy přednes žalobcův, že opírá žalobu také o § 36 ex. ř. úplně bezúčelným. Jak prvý soudce správně podotýká, nelze žalobu opřít o § 36 ex. ř. i proto, protože žalobní návrh, znějící na »nepřípustnost exekuce pokud se vede na předměty zabavené«, neodpovídá § 36, nýbrž jen § 37 ex. ř. Nutno tedy žalobu tuto posuzovati jen jako žalobu vybavovací podle § 37 ex. ř. Jako takové však nemohlo býti žalobě vyhověno, poněvadž vybavovací žalobu nemůže podati strana povinná, t. j. osoba, proti které se vede exekuce. V souzeném případě jde o exekuční věc E IX 4184/26, v níž, jak pravoplatným usnesením exekučního soudu ze dne 24. února 1927, č. j. E IX 4184/26-9 bylo rozhodnuto, jest povinnou stranou František K. ml. a proti tomuto jest exekuce vedena a nikoliv proti jeho otci Františku K-ovi st. Jelikož žalobce jest exekutem, nemůže podati žalobu vybavovací podle § 37 ex. ř.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Oba nižší soudy považují žalobu souzené rozepře za žalobu vylučovací podle § 37 ex. ř. a rozhodly o ní, jako o takové. První soud pokládal žalobce za osobu třetí, nikoli za povinného, přiznal tudíž žalobci oprávnění k žalobě a, shledav, že žalobci patří k zabaveným předmětům právo vlastnické, žalobě vyhověl, druhý soud žalobu zamítl, ježto podle jeho názoru jest žalobce sám povinným a žaloba mu podle § 37 ex. ř. nepřísluší. Názoru nižších soudů, že žaloba jest žalobou vylučovací podle § 37 ex. ř., jest přisvědčiti, jelikož jak tvrzení žaloby, tak i žalobní návrh odpovídají úplně náležitostem a podmínkám § 37 ex. ř. Předpokladem žaloby podle § 37 ex. ř. jest, že ji podává osoba třetí od povinného rozdílná a tvrdí, že ku předmětu exekucí dotčenému přísluší jí právo, nedopouštějící výkonu exekuce. Není však třeba, by mezi stranami bylo nesporným, že žalobce jest osobou třetí, stačí prokáže-li se to ve sporu, neboť není zákonného předpisu, podle něhož by se žaloba vylučovací podle § 37 ex. ř. připouštěla jen tehdy, když jest mezi stranami nesporno, že žalobce jest osobou třetí. Žalobce tvrdil sice při prvním ústním jednání, že opírá žalobu též o § 36 ex. ř., tu však, jak již prvý soud uvedl, musil by žalobní návrh zníti jinak. Lišíť se žaloba podle § 37 ex. ř. od žaloby podle § 36 čís. 1 pokud se týče 39 čís. 5 ex. ř. — nehledíc k ostatním rozlišovacím znakům, — odchýlným žalobním návrhem: onou domáhá se žalobce zrušení exekuce jen pokud se vede na určité jemu zabavené předměty, kdežto touto domáhá se nepřípustnosti exekuce vůbec, výroku, že vedení exekuce nemá místa. Názor odvolacího soudu, že usnesením exekučního soudu ze dne 24. února 1924 bylo rozhodnuto, že povinnou stranou jest František K. ml., majitel mate-

riálního obchodu, není správným. Dotyčným usnesením bylo rozhodnuto jen o tom, zda exekuce byla vykonána formálně správně, a, uvedl-li exekuční soud v onom usnesení též, že podle jeho názoru jest František K. ml. (nynější žalobce) skutečným povinným, nebrání tento názor tomu, by se žalobce nedomáhal rozhodnutí o tom zvlášť pořadem práva žalobou podle § 37 ex. ř. Sporná otázka, zda žalobce jest třetí osobou, nebyla oním usnesením rozhodnuta s účinkem pro tento spor. Důsledkem toho jest právně pochybeným rozhodnutí odvolacího soudu, jenž zamítl žalobu podle § 37 ex. ř., proto, že podle jeho, jak dolíčeno, nesprávného právního názoru, byla podána exekutem a nikoliv osobou třetí. Na odvolacím soudě bylo podle toho, by se zabýval otázkou, zda se exekuční titul týká žalobce a zda na základě rozsudku ze dne 30. dubna 1926 lze oprávněně proti žalobci na jeho majetek vésti exekuci. Bude-li kladně rozluštěna otázka, že žalobce jest osobou třetí, bude se třeba obíratí otázkou vlastnictví zabavených věcí, která již v první stolici byla sporná.

Čís. 8130.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Byla-li při nastoupení služby ujednána určitá týdenní mzda a bylo-li při tom zaměstnanci sděleno, že se nemá v podniku pracovati déle než osm hodin, že si toho zaměstnavatel nepřejí a že nebude práci přes čas honorovati, nelze mítí za to, že v umluvené mzdě měla býti obsažena také paušalovaná odměna za práci přes čas. Ukládal-li zaměstnavatel zaměstnanci tolik práce, že ji zaměstnanec nemohl zdolati v osmihodinné pracovní době, má zaměstnanec nárok na odměnu za práci přes čas.

(Rozh. ze dne 9. června 1928, Rv I 1539/27.)

Žalobu zaměstnance, vrchního kuchaře, proti zaměstnavateli o zaplacení odměny za práci přes čas **p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** zamítl, **o d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc procesnímu soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Předpis zákona ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n. o zvláštní odměně za práci přes čas, je předpisem velícím a není přípustno, by se zaměstnanec již předem vzdal nároku na odměnu za práci přes čas. Taková úmluva přičila by se uvedenému zákonu a zejména úmyslu zákonodárcovu, by zaměstnavatel nezneužil svého hospodářsky silnějšího postavení oproti zaměstnancům a je proto podle § 879 obč. zák. nicotnou (sb. n. s. čís. 6485). Byla-li ujednána určitá týdenní mzda a bylo-li při tom žalobci sděleno, že se v podniku nemá pracovati déle než 8 ho-